

„a lőretojt” helyőrség

IRODALMI-KULTURÁLIS LAP

”

Ki írta, nem
halhatatlan,
halandó, nem
csalhatatlan,
öreg szivar.

”

2020. október • III. évfolyam, 9. (28.) szám

• megjelenik négyhetente

3,4

Bereményi
Géza Magyar
Copperfieldje

5

Zavaczkai Walter
Levente és
a Jézus Szíve-kilátó

10

Már Felvidéket is
ellepik a medvék

13

Zakariya al-
Qazwini moldvai
csodaforrása

A Brassói Lapok, Háromszék,
Krónika, Nyugati Jelen,
Székely Hírmondó
és Székelyhon melléklete

örökvers

Farkas Wellmann Endre

Negyvenedik

én gyűlölöm, hogy én vagyok,
most életem egy hídra néz,
akit a múltja elhagyott,
jövőjét látni nem nehéz.
a hídon innen én vagyok,
a hídon túl a változás:
látszik, hogy lelkemben a víz
s a kísértés most árkot ás...
mert gyűlölöm, hogy én vagyok,
s hogy víz folyik a híd alatt:
az állandó s a változó
most eltaszít vagy elragad.
Évek, folyók és évszakok.
Netán a folyó, az vagyok?
S a hídon állva Mirabeau
azt kérdi tőlem, mi a lét

s mi a halál és mire jó.

látószög

ÁLLÁSINTERJÚ

Muszka Sándor

Beszélgessünk. Mondjuk el a jól fésült, kék öltönyös fiatalembernek, hogy mi szívesen beszélénk magunkról, de nem megy. Nem megy, mert mikor mi még nálánál is fiatalabbak voltunk, úgy tanítottak, hogy az öndicséret gyalázat. Na meg azt is mondták, úgy, hogy *Én*, nem kezdünk mondatot. Ez alól csak egyetlen kivétel van, az *Én, a számár*. Tudjuk ugyan, hogy ez már rég nem így van, próbáltuk párszor, de még a mondat végéig sem jutottunk el, máris láttuk és hallottuk lelki szemeink előtt a gúnyosan röhögő barátainkat és ismerőseinket. Az utóbbiak még hangosabban röhögtek. Ilyeneket mondtak: *Így kell, jó lesz, ne se törődj. Be-lőled is, látom, pont az lesz, ami kell. Én már akkor megmondtam. Na ezt hallgasd meg, hej.*

Beszélgünk inkább valami másról, menni fog, jó lesz. Mi azt mondjuk, *sólyom*, ő azt mondja,

kisdobos, mi azt mondjuk, *pionír*, ő azt mondja, *úttörő*. Fog ez menni, csak most kezdtük el, és már szinte ugyanarról beszélünk. Meséljünk neki valamit, hogy jobban megismerjen, és lássa, bennünk megvan a jóindulat.

Mondjuk azt, hogy diktatúra, azt biztosan ő is ismeri. Meséljünk neki a sorban állásról, az elvesztett cukorjegyekről, még szerencse, hogy volt egy ismerősünk a pártnál. A nénről, aki, ha nekünk nem jutott, mindig áttöltött egy fél adag tejet. Igaz, hogy minket még vertek az iskolában, és a pad mellé térdeltettek, ha nem tudtuk az előző nap felhagyott román szavakat, de na, megessik az ilyen.

Az is igaz, hogy végig azzal biztattak, úgysem lesz belőlünk semmi.

De láthatja, most itt vagyunk, és ha megengedi, bizonyítjuk neki, hogy tévedtek, hogy ez nem így van.

Jézus Szíve-kilátó

Fotó:

Mondjunk neki valami humorosat, nehogy elunja és elküldjön azzal, majd értesítjük.

Például mikor repülőgép vagy helikopter húz el a fejünk fölött, mindig eszünkbe jut, hogy óvodás korunkban azt skandáltuk olyankor, *Csáuseszku pácsa, Csáuseszku Pecsere*.

Fordítsuk le neki. *Csáuseszku a béke, Csáuseszku a román kommunista párt*.

Nem, nem szerettük Csáuseszku-t, és románok sem vagyunk, nem azért mondtuk, ez csak egy olyan hogyismondják, félreértette.

De arról a gyergyótölgyesi gyerekköthorról, ahol vályúból

etették a szellemi sérülteket, arról biztos hallott, ugye?

Legyünk észnél. Mikor a végén megkérdezi, hogy ti székelyek, ha azt halljátok, hogy törvény, szabály, kötelező kritérium, miért kezdtek egyből vigyorogni, tudjunk neki válaszolni.